

znak živn. zahradnictví. Avšak nehledě ani k tomu, že různé druhy kaktusů a zejména i filokaktusy, o které podle zjištění četnické stanice jediné jde, jsou i v našich krajích již do jisté míry aklimatisovány a skleníky mají v podstatě jen ten účel, aby je před zimou chránily, jde podle obsahu správních spisů toliko o nepatrný úsek zahradnické činnosti, který celému podniku nemůže vtisknouti ráz podniku živnostenského. Že pak ani používání odborně školených sil není kritériem živn. zahradnictví, bylo taktéž již vysloveno v nál. z 5. května 1931. Konečně i důvod sub 2 uvedený nemůže obstát, neboť okolnost, že st-1 prodává své produkty i na různých trzích, svědčí toliko rozsahu podnikání, není však znakem živn. podnikání.

Z toho se podává, že žal. úřad založil své rozhodnutí na okolnostech, které pro posouzení živn. povahy zahradnictví nejsou rozhodné, nemá proto nař. rozhodnutí dostatečné opory v zákoně.

Č. 11.926.

Zemědělství (Slovensko): * Osoba, která nenajala od majitele lesa provádění těžeb, nýbrž koupila určité množství stromů k vykácení, není osobou, která ve smyslu § 8 zák. čís. 37/1928 Sb. má právo těžiti dříví v cizím lese.

(Nález ze dne 18. května 1935 č. 16.041/35.)

V ě c: Artur K. v K. proti zemskému úřadu v Bratislavě o přestupek zákona o ochraně lesů.

Rovněž ani zaměstnávání zahradníka nemůže býti rozhodujícím kritériem pro odpověď na otázku, je-li zahradnictví živností podle živn. řádu či zaměstnáním, jeho předpisům podle čl. V. lit. a) uvoz. patentu k němu nepodrobeným, neboť používání školeného personálu je i v podnicích zemědělské a lesní produkce obvyklým a netvoří znak, který by byl jen pro provozování živnosti charakteristickým.

Za určitých okolností může ovšem — jak v uvedených nál. bylo rovněž vyloženo — zahradnictví vybočovati z rámce zemědělské výroby ve smyslu cit. čl. V. lit. a), když totiž jest provozováno takovým způsobem, že se od obvyklého způsobu provozování hospodářství zemědělského podstatně liší. Po této stránce nelze však stanovit všeobecně nějaké přesné směrnice, nýbrž třeba bráti vždy v úvahu celkový obraz hospodaření a hledati v konkrétních poměrech toho kterého podniku základ pro zjištění, zda jde o provoz zemědělský či živnostenský. Tak bude lze zpravidla mluvíti o zahradnictví, podléhajícím předpisům živn. řádu, tehdy, když toto dovede se emancipovati od vlivů přírodních tak, že nezávisle na podnebí a ročním počasí může pomocí umělých prostředků docílití vypěstování rostlin, jichž vývoj za přirozených poměrů těch kterých krajů v nich je nemožný (na př. palm, orchideí, kaktusů a pod.), stejně jako tenkrát, neobmezuje-li se zahradník na prodej výrobků vlastních, nýbrž prodává-li i výrobky cizí, ať ve formě nezměněné nebo třeba jím zušlechtěné nebo je-li předmětem jeho podnikání nejen prodej rostlinstva jím vypěstěného, nýbrž i jinak jeho výdělečné používání (na př. propůjčování k účelům dekorativním a obstarávání prací k tomu směřujících). Že by v daném případě provozování zahradnictví st-lem se nějakým takovýmto způsobem dalo, v nař. rozhodnutí se netvrdí a není to také ani ze správních spisů patrné.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud se týká odsouzení Artura K., se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Rozsudkem okr. úřadu ve Snině jakožto policejního trestního soudu I. instance z 25. března 1931 byli Eduard K. a Artur K. uznáni vinnými přestupkem § 2 zák. č. 37/1928 Sb., který byl spáchán tím, že v prosinci 1930 a začátkem ledna 1931 v lese Eduarda K. v obci P. bylo bez úředního povolení vykáceno 200 kusů dubů ve stáří 90—100 roků v bukovém porostu 25—30ročním, a proto podle § 8 cit. zák. byl Eduard K. odsouzen k zaplacení 1.000 Kč a Artur K. k zaplacení 4.000 Kč peněžitě pokuty, v případě nedobytnosti k 10dennímu, resp. k 40dennímu uzamčení na vlastní útraty.

Zem. úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím potvrdil I. stupňový rozsudek s tou změnou, že peněžitá pokuta, uložená obžalovanému Arturu K., se snižuje na 2.500 Kč s tím, že v případě nedobytnosti má být tato přeměněna na 10denní uzamčení na vlastní útraty. V důvodech se stran st-le uvádí toto: Ohledně obžalovaného Artura K., který vykácení zmíněných 200 dubů prováděl, byl prvostupňový rozsudek co do jeho viny potvrzen, poněvadž bylo jeho povinností před kácením těchto dubů se přesvědčiti o tom, zda majitel lesa má k jejich kácení potřebné povolení a poněvadž tak neučinil, zřejmě se provinil též proti předpisům shora uvedeného paragrafu a zák. Peněžitá pokuta, tomuto obžalovanému uložená, byla však snížena, poněvadž je poměrně k rozměrům spáchaného přestupku nepřiměřeně vysoká.

O stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost především namítá, že st-l se nedopustil přestupku jemu za vinu kladeného, poněvadž nebylo jeho zákonitou povinností před kácením dubů se přesvědčiti, má-li majitel lesa potřebné povolení čili nic.

Podle § 2 odst. 1 zák. z 29. února 1928 č. 37 Sb., pro jehož přestoupení byl st-l odsouzen, jsou majitelé lesů, kteří nehospodaří podle hospodářských plánů . . . povinni oznámiti každou mýtní těžbu. Odporuje-li mýtní těžba předpisům §§ 3 a 4, jsou povinni vyžádati si k ní povolení. Podle § 8 odst. 1 cit. zák. budou majitelé lesů, po případě osoby, které mají právo těžiti dříví v cizím lese, jednají-li proti předpisům tohoto zák., jakož i nařízení podle něho vydaných, potrestáni politickým úřadem . . . I. stolicí trestem vězení (uzamčení) až do tří měsíců nebo pokutou až do 100.000.— Kč. Podle 2. odst. téhož paragrafu budou týmž trestem stíháni lesní úředníci, kteří o své újmě připustí provádění mýtní těžby odporující tomuto zák.; totéž platí o lesních úřednících, kteří v porozumění s majitelem lesa nebo osobou, mající právo těžiti v cizím lese dříví, připustí provádění takové těžby, neprokáže-li se, že včas upozornili majitele lesa na to, že těžba je v odporu s předpisy tohoto zák.

Z těchto předpisů vyplývá, že trestán pro přestupek podle § 2, resp. § 8 zák. č. 37/28 Sb. může být za předpokladů v zákoně uvedených buďto majitel lesa, resp. osoba, která má právo těžiti dříví v cizím lese, nebo lesní úředník. Zákon klade tu majitele lesů a osoby, které mají právo těžiti dříví v cizím lese, do jedné řady, souřadně vedle sebe a

pro obě tyto kategorie je tu charakteristickým znakem jejich právo k těžbě dříví. To potvrzuje i důvodová zpráva k § 7 č. 222/1926, jež praví: »Není trestným toliko majitel lesa, nýbrž i osoby, které mají právo těžiti dříví v cizím lese. Doplněk tento je odůvodněn hlavně tím, že na Slov. a v Podk. Rusi nejsou řídké případy, že majitel lesa pronajímá na několik roků provádění těžeb ve svém lese a že nutno rozšířiti možnost trestního řízení i na osoby, od majitele lesa rozdílné.«

Ze správních spisů, jmenovitě pak z obsahu nař. rozhodnutí samého vysvítá, že st-l není ani majitelem lesa, resp. osobou, která má právo těžiti dříví v cizím lese, ani lesním úředníkem ve smyslu shora uvedeného předpisu, nýbrž toliko kupcem dříví, který toliko koupil od majitele lesa stromy, tímto majitelem jemu označené. Jako takový kupec dříví nemohl ovšem býti pro přestupek § 2 zák. č. 37/1928 Sb. odsouzen. Na věci nic nemůže změnit ani skutečnost, že st-l dal si se svolením majitele lesa stromy jemu vykázané vykáceti sám, kdyžtě o nějakém právu k těžbě tu u st-le nemůže býti ani řeči, a jedině toto právo k těžbě je tu podle toho, co svrchu dovozeno, rozhodující. Že by pak kupec dříví byl povinen před kácením se přesvědčiti o tom, zda majitel lesa má k jeho kácení potřebné povolení, nelze nikde z cit. zák. vyčísti.

Odsoudil-li tedy žal. úřad nař. rozhodnutím st-le jako kupce poraženého dříví v lese, k jehož kácení nebylo dáno majiteli lesa povolení, pro přestupek § 2, resp. § 8 cit. zák., vycházel z mylného právního názoru.

Č. 11.927.

Policejní právo trestní: I. * Ustanovení 1. odstavce článku IV vl. nař. č. 107/1932 Sb., podle něhož nařízení zemského úřadu v Praze z 10. září 1930 č. 433.987/23-6040 o používání nákladních automobilů k dopravě osob bylo zrušeno a nahrazeno příslušnými ustanoveními uvedeného vl. nař., nevybočuje z mezí zmocnění, daného vládě v § 3 zák. č. 124/1931 Sb. — II. * Článek 3 zák. č. 125/1927 Sb. zmocňuje politické úřady, aby za účely uvedenými v článku 2 odst. 1 tohoto zák. příkazy nebo zákazy zasahovaly i do sféry zásadní dovolenosti, tedy i do sféry soukromoprávní, je-li to nutné v zájmu veřejném. — III. Byla-li strana před účinností vl. nař. č. 107/1932 Sb. odsouzena prvou stolicí pro přestupek nařízení zem. úřadu v Praze z 10. září 1930 č. 433.987/23-6040 o používání nákladních automobilů k dopravě osob, musí odvolací stolice, rozhodujíc o podaném odvolání již za účinnosti cit. vl. nař., věc posouditi podle tohoto vl. nař.

(Nález ze dne 20. května 1935 č. 15.754/35.)

V ě c: Václav M. v B. proti zemskému úřadu v Praze o dopravu osob nákladním automobilem.